

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Armonie deplină

Botezul nu este un leac miraculos care să rezolve toate problemele spirituale. Adesea, imediat după botez, noul credincios are de dat piept cu unele din cele mai neașteptate situații, atitudinea față de rudele neadventiste, gășirea de noi prieteni și problema trăirii practice în armonie cu înaltele standarde ale Bibliei.

Această situație critică trebuie prevenită de către membrii bisericii. Este foarte posibil ca mulți să se descurajeze imediat după botez. Dacă se manifestă doar puțină înțelegere față de greșelile lor, fără manifestarea simpatiei față de încercările lor și dacă pumnalul ascuțit al criticii va distruge fericirea noii lor credințe, atunci rata celor care vor părăsi biserica va fi mare. Nu este de așteptat ca noii membri să supraviețuiască în cazul în care sînt lăsați singuri. Din punct de vedere spiritual, ei sînt doar niște copii. Orice copil care nu primește îngrijirea necesară va muri. Botezul este un simbol al nașterii din nou și nu un semn că noul convertit este pe deplin matur. De aceea, este de datoria bisericii să lucreze cu atenție, pentru a ajuta pe fiecare nou membru să crească și să dezvolte o relație tot mai profundă cu Isus.

Să ne imaginăm că tocmai avem un nou-născut. După ce s-a născut, eu și soția avem o mare răspundere de a îngriji de el. În mod regulat, ne trezim de 2-3 ori pe noapte pentru a-i satisface nevoile. Schimbarea scutecelor ocupă o mare parte din timpul nostru. În pruncia lui, copilul nostru nu este în stare să facă ceva pentru el personal. Dar noi nu considerăm că acest copil este anormal pentru că are nevoie de atât de multă atenție. În mod asemănător, nu trebuie să considerăm că noii membri sînt anormali dacă, chiar după botez, ei au nevoie de multă atenție și îngrijire. Trebuie să ne așteptăm ca așa ceva să se întîmple cu noii născuți spiritual. Uneori ei se vor împiedica și vor cădea. Modificările în stilul de viață sînt dificile. Este posibil ca mulți prieteni și rude să se depărteze de ei. Aceștia au nevoie

disperată de mîna caldă a prieteniei. Numai amabilitatea, grija și preocuparea pentru ei vor oferi mediul optim care le va asigura creșterea.

Cu cîțva timp în urmă a apărut în „Reader's Digest“ un articol intitulat: „Extraordinara putere a iubirii omenesci“. Este un studiu făcut la două orfelinate. Într-un orfelinat, copiii nu și-au dezvoltat apți-tudinile motorii adecvate. Ei nu se țirau, nici nu mergeau la timpul potrivit. Vocabularul lor era limitat, iar puterea de a învăța era nedezvoltată. Studiind situația, cercetătorii au constatat că persoanele care acordau îngrijire în acest orfelinat s-au purtat foarte dur cu acești copii. Nu le plăcea munca pe care o făceau. Îngrijitorii nu făceau decît ceea ce erau obligați să facă. Deseori copiii erau lăsați singuri, țipînd ore în șir.

La un alt orfelinat, nu prea departe de primul, copiii se dezvoltau armonios. Aici, cercetătorii au găsit un colectiv de îngrijire plin de dăruire și răspundere. Surorile medicale manifestau un interes profund pentru copii. Copiii și-au dezvoltat ap-titudinile motorii în mod corect. Ei au început să meargă la timpul potrivit. Dar, cel mai important, și-au format o dispoziție veselă și iubitoare. Dragostea schimbă lucrurile.

Unii susțin că și plantele cresc mai bine într-un cămin cu o atmosferă iubitoare. Ei spun că există impulsuri electrice în aer, față de care plantele sînt sensibile. Desigur, într-o biserică iubitoare există o atmosferă care ajută creșterea. Ellen G. White spunea:

„Cu cei veniți de curînd la credință trebuie să se lucreze cu

Leo Schrihan

răbdare și gingășie și este datoria membrilor mai vechi ai bisericii să găsească mijloace pentru a oferi ajutor, simpatie și instruire celor care au părăsit alte biserici de dragul adevărului, lipsindu-se astfel de asistența spirituală cu care erau obișnuiți“ (Evang. 351).

Apoi ea continuă cu aceste considerații practice:

„După ce persoanele au fost convertite la adevăr, ele au nevoie de supraveghere... Acești noi convertiți au nevoie de hrănire, veghere atentă, ajutor și încurajare. Ei nu trebuie lăsați singuri, pradă ispitelor celor mai puternice ale lui Satana; ei trebuie să fie educați cu privire la datorile lor, tratați cu bunătate, călăuziți, vizitați și au nevoie să se înalte rugăciuni împreună cu ei. Aceste ființe trebuie să primească hrana potrivită la vremea potrivită“ (Evang. 351).

După o atentă evaluare a noilor convertiți în Biserica Adventistă, am descoperit că adesea în viața lor intervin patru crize majore. În general, aceste crize apar în primii doi ani. Așa după cum primele etape ale vieții unui copil sînt critice, tot așa sînt și primii doi ani ai vieții unui convertit. Acești ani își pun amprenta asupra creșterii și dezvoltării spirituale pentru tot restul vieții

1. CRIZA DESCURAJĂRII

Această criză apare atunci cînd o persoană nu reușește să trăiască în conformitate cu standardele înalte pe care le-a adoptat chiar înainte de botez. Prin botez, ea s-a angajat public să se conformeze acestor standarde. Dar, după aceea, descoperă adesea că tendințele din viața veche sînt încă prezente. Probabil își pierde cumpătul. Poate calcă Sabatul sau „cade“ iarăși în vechiul mod de vorbire. Cînd aceste vechi obiceiuri, oricare ar fi ele, reapar, ele pot duce la o mare descurajare. Un simțămînt al înfrîngerii inundă sufletul. Descurajat, cu un respect de sine scăzut, omul se socotește un ipocrit. Reacția sa naturală este de a fugi de biserica în fața căreia a făcut toate aceste angajamente, cu ocazia botezului. Vinovăția a determinat pe Adam și Eva să fugă de prezența lui Dumnezeu. La fel se întîmple și astăzi.

Simptome: Simptomele principale ale crizei descurajării sînt absențarea de la biserică sau orice schimbare semnificativă în modul de participare la ocaziile sociale sau înfîlnirile de rugăciune. Se recunoaș-

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 6/ 1992

ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere:
Iulia Corduneanu
Tehnoredactare computerizată:
Irina Toncu

CUPRINS

• SĂ PĂSTRĂM CE SA CÎȘTIGAT	Cop.2
• EDITORIAL	1
• OSÎNDA CLIPEI - versuri	2
• ARMONIE DE PLINĂ	4
• ÎNGERUL ORB	7
• „CAUT PE FRAȚII MEI“	11
• PARADOXUL MIȘIUNII NOASTRE	13
• S-A DĂRUIT IUBIREA - versuri	14
• „MULȚUMIȚI-VĂ CU CE AVEȚI“	16
• SFÎRȘIT DE CALE	20
• ȘTIRI... ȘTIRI...	Cop.3
• IA-ȚI TIMP	Cop.4

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI“

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / Cod 72162

EDITORIAL

După Sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis, în activitatea bisericii noastre s-a evidențiat, din ce în ce mai pregnant, nevoia îndeplinirii misiunii noastre. Misiunea Globală cuprinde întreaga structură a bisericii într-un plan general de activitate evanghelică. Gîndim și acționăm în plan global.

Pe plan mondial, biserica acționează de mult în acest spirit, în dorința de a realiza cît mai cu succes mandatul încredințat bisericii de către Domnul Dumnezeu.

Cum programele nu sînt statice, în ultimul timp, pe diferite meridiane ale globului, slujitori ai lui Dumnezeu, purtînd o mai mare sau mai mică răspundere, au căutat să actualizeze prioritățile misiunii noastre, pentru o mai eficientă și mai reală împlinire a ei în generația noastră.

A.McClure, președintele Diviziunii Americane, a înțeles ceea ce multora le scapă și anume valoarea misiunii globale raportată la individ. „Chemarea, misiunea noastră“, declara el, (R.H. 5.03.1992) „este clară - vestirea Evangheliei, vestea cea bună a mîntuirii la orice făptură din lumea aceasta. Este o realitate faptul că sînt foarte multe lucruri de valoare care pot contribui foarte bine la aducerea la îndeplinire a misiunii noastre, dar ele nu formează misiunea noastră. Din contră, uneori, în anumite situații, ele constituie un impediment în realizarea misiunii noastre, atunci cînd le substituim acesteia.

Metodologia cea mai eficace pentru realizarea lucrării chemării noastre ne-a fost descrisă de evanghelistul Vechiului Testament, Isaia, care, vorbind despre lucrarea pe care Mesia avea să o facă, spunea: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-ă trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți“ (Luca 4, 17. 18). Un mesaj de speranță, o solie de invitare, o solie a iubirii lui Dumnezeu. Pentru a realiza acest deziderat, trebuie să te afli nemijlocit în mijlocul săracilor, al celor necăjiți și cu inimile zdobite, în mijlocul orbilor și al celor apăsăți. Să-i înțelegi, să faci ceva pentru ei. Aceasta a fost metoda de lucru a Domnului Hristos și serva Domnului spune că „numai metoda Domnului Hristos va asigura adevăratul succes în evanghelizarea omenirii“ (M.H./143). Inspirația nu ne spune că aceasta este una dintre metode. Nici că este o metodă preferabilă. Nu! Ci spune categoric că este singura metodă! Și care este aceasta?

- El se amesteca printre oameni, era prezent în mijlocul lor, că unul care le dorea binele, care urmărea binele lor.
- El manifesta simpatie față de ei și slujea nevoilor lor.
- El le cîștiga încrederea.
- El le-a făcut chemarea: „Urmați-Mă!“

Adesea considerăm că, dacă reușim să convingem pe oameni de valoarea învățăturilor și doctrinei noastre, atunci

ei vor dori să ni se alătore. De fapt, este tocmai invers. Dacă reușim să aducem pe oameni în mijlocul nostru, ei vor dori să ne cunoască doctrina. Aceasta ne obligă a gândi profund și serios la întrebarea pusă de apostolul Petru: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu?” (2 Petru 3, 11-12).

Ca biserică, putem stabili structuri, putem produce munți de materiale în încercarea de a oferi un lanț convingător, logic. Dar oricât de bune ar fi aceste materiale, dacă mărturia vieții și lucrării noastre nu vor urma metoda Domnului Hristos, nu vor folosi la nimic.

Comunismul, cu uriașa lui mașină birocratică, s-a prăbușit. Giganți din lumea afacerilor se clatină. Toate acestea ar trebui

să ne reamintească faptul că misiunea pe care ne-a dat-o Domnul Hristos s-o aducem la îndeplinire se va realiza nu printr-o mare și impersonală mașinărie organizatorică, cu o prezență globală, ci... mai degrabă prin fiecare dintre noi ca membri, fiind sensibili și dispuși a satisface nevoile aproapelui nostru, ale vecinilor noștri, căutând să le câștigăm încrederea, lucrând personal cu ei pentru o cunoaștere și trăire temeinică a adevărului, invitându-i și conducându-i să cunoască pe Domnul Hristos, mergând alături de ei pe drumul slujirii, iubirii și trăirii cu și pentru Hristos.

Serva Domnului spune cu multă solemnitate:

„Slujitorii care lucrează... prezentând adevărul n-ar trebui să fie mulțumiți și nici să considere că lucrarea lor s-a sfârșit,

pînă cînd aceia care au acceptat teoria adevărului nu ajung să-și dea într-adevăr seama de efectele puterii lui sfințitoare și că, realmente, ei sînt convertiții lui Dumnezeu.

Dumnezeu va fi mult mai bucuros să aibă șase persoane cu adevărat convertite la adevăr, ca rezultat al muncii lor, decît să aibă șaiszeci care să facă numai o mărturisire de credință - cu numele, dar care să nu fie pe deplin convertite. Acești pastori ar trebui să consacre mai puțin timp rostirii de predici și să-și rezerve o mai mare parte din energia lor pentru a vizita și a se ruga cu aceia care sînt interesați, dîndu-le învățături sfinte, pentru ca în final ei să poată prezenta pe fiecare în parte, desăvîrșit în Isus Hristos” (4T/317).

*

CONCURSUL DE POEZIE

Pascu Benjamin

COMUNITATEA CLUJ

CONF. TRANSILVANIA - NORD

Osinda clipei

Motto: "Sa fie lumina!"

Se-apeacă neștiută... Pe obraz
Lumina poartă-n razele-i de aur
Seva Iubirii zămislită-n staul
Ca o speranță fără de răgaz.

Doar în adînc osînda a-ncolțit
Necruțătoare în tribut de sînge
Și-o neștiută teamă îi constrînge
Privirea către-o cruce-n asfințit.

Ochii Mariei - muguri tresărînd
Pe firul unei nopți suav stelară.
Îngăduie sub pleoape dulce-amară
A frăgezimii lacrimă-nflorînd.

Simte la piept cu murmur nedurut
Cerescul prunc ascuns sub respirații
Și-o seminție-n ancestrale spații
Ce-n rodul ei își caută-nceput.

Sub apăsarea albului veșmînt
Maria-și vede Fiul printre gloate
Cu-a lumii cruce rezemată-n spate,
Purtînd-o de la iesle la mormînt.

te, de asemenea, prin pierderea bucuriei în viețuirea creștină. Se mai poate manifesta printr-o lipsă evidentă a dorinței de a mai zăbovi în comunitate. O strângere de mână grăbită, o înfățișare descurajată sau o atitudine tristă pot fi indicii ale crizei descurajării.

Soluții: Persoana care trece prin criza descurajării poate fi ajutată dacă această criză este descoperită rapid. Un telefon, un cuvânt de asigurare, o rugăciune, o mică scrisoare, o vizită - toate pot fi ca niște raze de speranță în întuneric. Desigur, nu este nevoie de condamnare. Să simți descurajarea sa, să ascuți problemele sale și să oferi o încurajare adevărată, sinceră - aceasta este tot ce e necesar.

2. CRIZA INTEGRĂRII

Această criză apare atunci când se întîrzie înlocuirea vechilor prieteni cu alții noi. Persoana acceptă doctrina bisericii, dar nu este integrată în structura ei solidă. Deoarece ființa umană este o ființă sociabilă, tot atât de mult cât este o ființă fizică, mentală și spirituală, criza integrării apare atunci când o persoană nu devine părtașă la activitatea socială a bisericii. Ea se simte însingurată, poate chiar izolată de propria familie, din cauza noii apartenențe.

Simptome: Acest nou membru începe să sosească târziu la biserică sau pleacă imediat după imnul de încheiere. Se așază undeva retras. Rareori participă la viața socială a comunității. Dacă o face, rămîne retras. Pentru această persoană, religia înseamnă doar participarea la biserică în Sabat dimineață, pentru că ea crede totuși doctrina. Acest tip de persoană de obicei nu participă activ la Școala de Sabat. Se deschide foarte puțin față de membrii bisericii și nu are prieteni apropiați în comunitate. Această persoană poate continua așa săptămîni sau luni, dar mai curînd sau mai târziu, dacă nu formează relații de prietenie în biserică, va părăsi comunitatea.

Soluții: Această persoană are nevoie urgentă de atenție personală. Fă eforturi active pentru a o ajuta să-și formeze prieteni în cadrul bisericii. Eforturi speciale trebuie făcute pentru a o integra în activitățile sociale ale comunității. O invitație telefonică la diferite evenimente sociale va fi mult mai eficientă decît o scrisoare sau un anunț public. O părtașie caldă, iubitoare și o relație personală profundă se vor dovedi foarte eficiente pentru a preveni părăsirea credinței. O invitație la masă, o vizită la o altă comunitate, la un spital, etc. se vor dovedi un bun medicament preventiv.

În primele șase luni nu puțini părăsesc biserica și aceasta mai mult din cauza crizei descurajării și a crizei integrării decît pentru oricare alte motive. Însă curentul părăsirii bisericii poate fi oprit aici. Căldura, părtașia iubitoare și o profundă legătură personală sînt factori importanți în prevenirea despărțirii de biserică.

3. CRIZA ȘTILULUI DE VIAȚĂ

Această criză apare în general la un an, un an și jumătate de la botez. Ea are loc atunci când persoana nu reușește să introducă sistemul de valori al Bibliei și al Bisericii Adventiste în stilul său de viață. De obicei, nu se reușește integrarea în programul zilnic al închinării în familie. Rugăciunea la masă este făcută din cînd în cînd. Sabatul nu este observat cu atenție. Se reia frecventarea vechilor locuri de amuzament. Deși este prezent la biserică în Sabat dimineață, înclinațiile firii vechi sînt foarte puternice. Experiența personală este încă superficială. Semintele Evangheliei au încolțit, însă au puțină profunzime. Această persoană nu are o viață devoțională personală, petrece doar puțin timp în rugăciune și studiul Bibliei. Pe scurt, nu cunoaște cu adevărat pe Isus.

Simptome: Adesea, acest nou membru nu participă la Școala de Sabat; aproape întotdeauna lipsește de la întîlnirile pentru rugăciune.

Există o superficialitate generală în legătură cu experiența sa creștină. Nu citește publicațiile denominaționale și lipsește de la întîlnirile speciale ale bisericii, cum ar fi ocaziile de evanghelizare. În general, el vorbește despre biserică, dar este puțin implicare sau creștere spirituală evidentă.

Soluții: Marea nevoie a celui care trece prin această criză este un timp pentru devoțiune personală. Verifică dacă această persoană are acasă literatură adventistă, potrivită cu nevoile și interesele sale. Un stimulent extraordinar pentru a sprijini creșterea spirituală a acestui adventist, care este deja „laodicean”, este de a-l atrage într-un grup de studii biblice, care să aibă un program activ de rugăciune, studiu și lucrare misionară. Includerea sa în grupe mici de șase-opt persoane se va dovedi o cale foarte eficientă pentru asigurarea creșterii spirituale.

4. CRIZA CONDUCERII

Această criză apare după ce persoana și-a manifestat credințioșia și atașamentul față de Hristos și biserica Sa. Să presupunem că este o comunitate relativ mică. Noul membru începe să fie integrat în activitățile organizatorice. Probabil este dus în comitetul de propuneri. El începe să vadă mecanismele interne ale bisericii. Aura de sfințenie a bisericii se întunecă. El își dă seama că nu toți membrii bisericii sînt „sfinți”. În timpul lucrărilor comitetului de propuneri se face o evaluare sinceră a membrilor aleși în diferite slujbe. El mai este uimit de hotărîrile și activitatea imperfectă a diferitelor comitete. Șocul apartenenței la o biserică formată din oameni reali, care greșesc, îl descurajează.

Simptome: Această criză se manifestă prin critică, clevetire, discutarea cu alte persoane a problemelor confidențiale din comitet sau printr-un simțămînt general de descurajare. Uneori este posibil ca o persoană care trece prin criza con-

- continuare în cop. 4 -

Printr-o lectură fugară și fără o aprofundare spirituală a Sfințelor Scripturi, orice cititor ar putea ajunge la concluzia că există o deosebire de vederi între cei doi apostoli, din vremea primei biserici creștine. Orice cititor al paginilor inspirate ar fi inclinat să spună: „Apostolul Pavel propagă doctrina îndreptării numai și numai prin credință; în timp ce apostolul Iacov a rezolvat și a stabilit această doctrină a îndreptării numai și numai prin fapte. Și deci, în această privință, cei doi mari apostoli ai creștinismului primar nu sînt unanimi, nu sînt de acord”. Și ar mai putea spune cineva: „Noi îi respectăm pe amîndoi și primim fără urmă de îndoială scrierile lor, ca fiind inspirate de Dumnezeu, dar în privința marelui și hotărîtorului subiect al îndreptării, ei au puncte de vedere diferite”.

Să studiem cu atenție și reculegere următoarele versete din cele două epistole ale apostolului Pavel, în care el a tratat, cu deosebită măiestrie

și cu un interes mai presus de orice îndoială, marea problemă a creștinismului, problema îndreptării. Cele două epistole, în care întîlnim subiectul amintit, sînt Epistolele către Romani și Galateni.

În Romani, ca versete cheie ale subiectului, citim: „Căci nimeni nu va fi socotit îndreptătit înaintea Lui, prin faptele Legii... Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și prooroecii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Rom. 3, 20-24).

Armonie deplina

HRANT ARTENIAN
PASTOR PENSIONAR

Iar în Galateni, apostolul reia aceeași temă, cu aceeași ardoare și convingere și zice: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii... Tot așa și Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sînt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate Neamurile vor fi binecuvîntate în tine”. Așică cei ce se bizuie pe credință,

sînt binecuvîntați împreună cu Avraam cel credincios” (Gal. 2, 16; 3, 6-9).

Astfel, după convingerea și concepția lui Pavel, starea de îndreptățire a oamenilor înaintea lui Dumnezeu se face prin credință. Ea este o lucrare instantanee. Este lucrarea unei clipe. Cu alte cuvinte, putem fi foarte siguri că în clipa cînd un suflet, luminat de către Duhul Sfînt, își dă seama de nimicnicia sa și devine conștient de starea lui vinovată și pierdută și strigă după ajutor, are fericirea să simtă și să primească acest ajutor. Mintuitorul este lîngă el. De fapt, Duhul Lui l-a adus aici. Cuvîntul Lui, care este viu și lucrător și care este mai tăietor decît orice sabie cu două tăișuri, a tăiat și a înlăturat obstacolele din fața inimii lui și acum inima lui este deschisă. La primul lui strigăt după ajutor și scăpare, Iubitorul și Milostivul Mintuitor, Isus Hristos, îi răspunde: „Sînt aici, copil scump! Am să iau loc în inima ta. Tot ce ai făcut pînă

acum, toate păcatele și greșelile tale sînt iertate. Inima ta este despovărată de orice vinovăție și ea va deveni templul Meu. Cugetul tău, care te-a chinuit și ți-a întunecat viața, este de acum liberat. Trecutul tău este șters și spălat prin sîngele Meu. Legea, pe care tu ai călcat-o pînă acum, nu te va mai osîndi, pentru că toată datoria ta față de Lege am luat-o asupra Mea și am plătit-o. Și pentru că ți-ai deschis inima și m-ai primit ca Mintuitor al tău, nimeni nu te va mai putea condamna. De acum încolo ai să fii fiul Meu, iar Eu am să fiu Mintuitorul tău. Iau de pe umerii tăi haina pătată și murdară a caracterului tău și te îmbrac cu haina de sărbătoare, cu mantia Mea nepătată și prețioasă. Pentru clipa aceasta din viața ta Mi-am dat viața și sîngele Meu pe crucea de pe Golgota. Pentru tine

am trăit pe pământ o viață fără de păcat și viața Mea fără de păcat o trec în socoteala ta. Tatăl Meu, când va privi la tine, nu te va vedea pe tine, ci în tine va vedea dreptatea Mea desăvârșită.

„Pentru că M-ai primit în inima ta, pentru că ai primit jertfa Mea și ai crezut din toată inima că Eu sînt Mîntuitorul tău, declar azi și acum, în fața Universului întreg, că ești îndreptățit. Ești îndreptățit prin credința în Mine”.

„Tot așa am îndreptățit pe paralyticul pe care l-au adus prietenii săi și l-au depus la picioarele Mele. Sufletul lui și inima lui s-au umplut de bucurie și recunoștință când i-am spus: 'Fiule, păcatele îți sînt iertate'. Tot așa am îndreptățit pe vameșul care se bătea cu pumnul în piept și, în semiobscuritatea templului, striga: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Tot așa am îndreptățit pe femeia aceea care zăcea zdrobită la pământ, în fața Mea, așteptînd să fie ucisă cu pietre. La remușcările care-i umpleau inima pentru viața ei trecută, i-am spus: 'Nici Eu nu te osîndesc. Du-te și să nu mai păcătuiești!' Tot așa am îndreptățit pe Zacheu - vameșul - care în ziua aceea nu avea altă dorință decît să Mă vadă și să audă un cuvînt din partea Mea. Și Zacheu a auzit cuvîntul așteptat: 'Astăzi a intrat mîntuirea în casa ta'. Tot așa am îndreptățit pe tilharul pocăit de lîngă Mine, cînd și el și Eu eram atîrnați pe cruce. El, răstignit pentru fărădelegile lui, iar Eu, răstignit pentru el. Rugămintea lui de a nu-l uita Mî-a umplut inima de milă pentru el. Toate păcatele i-au fost iertate chiar în ceasul acela și el a primit cea mai scumpă și mai dulce asigurare, că va fi cu Mine în Paradis”.

„Toți aceștia au fost îndreptățiți prin credință. Ei nu aveau cu ce plăti trecutul lor. Datoria lor față de Legea lui Dumnezeu, pe care o călcaseră, nu putea să fie plătită prin fapte. Legea călcată nu cere fapte, ci moarte, pentru că plata

păcatului este moartea. Dar pentru că Eu nu vreau moartea păcătosului, ci vreau viață pentru el, am luat asupra Mea datoria păcătosului și am plătit-o. Moartea Mea pe crucea de pe Golgota este cea mai puternică dovadă în fața Universului, că Eu am luat asupra Mea datoria ta și am achitat-o în mod desăvârșit. Tu, de acum înainte, ești liber. Du-te, scumpul Meu copil, pe calea cea nouă, poartă cu grijă și recunoștință mîntuitoria Mea cea albă, pe care am pus-o cu drag pe umerii tăi”.

Și apostolul Pavel, uimit de cele ce a făcut Marele și Milostivul Dumnezeu pentru oameni și plin de admirație și de adorare pentru jertfa inlocuitoare și răscumpărătoare a Mîntuitorului său și al tuturor oamenilor care cred în El, strigă: „Unde este pricina de laudă? S-a dus! Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3, 27-28).

Așadar, îndreptățirea prin credință este un dar al lui Dum-

nezeu, prin Isus Hristos, Mîntuitorul nostru. Ce trebuie să facem noi, oamenii, cu acest dar ceresc? Să ascultăm cum își completează Pavel teza lui, prin care apără și înalță doctrina scumpă inimii lui, îndreptățirea prin credință: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos! Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare, a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață” (Rom. 5, 17-18).

Și apoi, în următoarele trei versete, el arată cum nu se poate mai convingător ce a făcut Hristos pentru aducerea și asigurarea acestei stări de îndreptățire, într-o lume care, prin neascultare și răzvrătire, atrăsese asupra ei o condamnare implacabilă și o moarte inevitabilă. „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți... pentru ca, după cum păcatul a stăpînit dînd moartea, tot așa și harul să stăpînească, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 5, 19-21).

Și cititorul nostru, copleșit de greutatea veșnică de slavă a acestei descoperiri, mulțumește din toată inima Bunului și Iubitorului Dumnezeu pentru acest har ceresc și îmbelșugat, care șterge păcatele trecutului, spală și ușurează conștiința de povara vinovăției și îl prezintă pe om înaintea lui Dumnezeu ca și cum n-ar fi păcătuit niciodată, ca și cum niciodată nu s-ar fi făcut vinovat față de Legea Lui. Și toate acestea, numai prin credință, o sinceră, temeinică și profundă credință în jertfa Scumpului Mîntuitor Isus Hristos, în favoarea omu-

lui. „Slavă Ție, Doamne“, va zice el, „am pus mina pe cheia fericirii; văd deja cerurile deschise“.

Cînd ajunge însă cu studierea Sfințelor Scripturi la expunerea pe care o face apostolul Iacov asupra îndreptării, nu e de mirare că în mintea lui se produce confuzie. Aceasta pare-se că este în directă contradicție cu apostolul Pavel. Ce găsește el aici? Să urmărim cîteva citate: „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, cînd a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit; și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință. Tot așa și femeia Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, cînd a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă“ (Iac. 2, 20-26).

Se poate oare să fie nepotrivire între cei doi apostoli? Lucrul acesta este cu neputință. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu...“.

Unicul Autor al Scrierilor Sacre este Duhul Sfînt. Un singur fir de aur străbate prin întreaga Scriptură. „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu minăți de Duhul Sfînt“ (1 Tim. 3, 16; 2 Petru 1, 21).

Cei doi apostoli nu numai că se înțeleg și se potrivesc de minune, dar se și completează într-un mod desăvîrșit. Să privim cu atenție asupra subiectului: apostolul Pavel

tratează venirea la credință a păgînilor, iar apostolul Iacov tratează viața de credință a creștinilor.

Pentru cei ce nu au cunoscut pe Dumnezeu și au trăit o viață în neascultare de El și de voia Lui, exprimată în mod fidel în Cele Zece Porunci, Pavel le descoperă „adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!“ Bogăția harului Său, bogăția și veșnicia înțelepciunii și științei Lui au găsit o cale de salvare pentru orice om: moartea inocuoare a Domnului Isus Hristos și oferirea dreptății Sale desăvîrșite pe calea credinței, în clipa întoarcerii oricărui om la Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă că sufletul întors la Dumnezeu, sufletul care a primit mîntuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, cu alte cuvinte, sufletul care a fost îndreptățit prin credință, nu va avea niciodată nevoie de fapte. El nu are nevoie de fapte pentru viața lui trecută, pentru viața trăită fără de credință. Dar pentru viața de credință, el dovedește în fața lumii și în fața Universului numai și numai cu faptele pe care le săvîrșește în fiecare zi și cu orice ocazie, că el este un om care a fost îndreptățit cu dreptatea Domnului Isus Hristos. În felul acesta faptele săvîrșite încetează de a fi un mijloc de îndreptățire și de mîntuire și ele vor fi dovada că am fost îmbrăcați cu haina dreptății Mîntuitorului nostru adorat și proslăvit. Creștinii adevărați au dovedit totdeauna că ei trăiesc viața de credință nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte. Faptele de iubire, de milă, de împreună simțire, fapte care au cerut sacrificii, oboseli și chiar primejduirea vieții au înfrumusețat totdeauna viața și activitatea creștinilor. Prin ele dovedim

că sîntem adevărații urmași ai Mîntuitorului. O purtare plină de curtoazie, de respect și de condescendență, în care s-a proslăvit Numele lui Dumnezeu, a fost sigiliul care atestă că sîntem din familia Tatălui ceresc.

Iacov spune că viața de credință, fără de fapte corespunzătoare, nu are nici o valoare, nici înaintea lui Dumnezeu și nici înaintea oamenilor. O asemenea persoană el o aseamănă cu un corp căruia îi lipsește duhul, deci cu un cadavru. Dumnezeu să ne ocrotească de o așa greșală.

Apostolul Pavel a propagat aceeași doctrină. După ce păgîinii, adică Neamurile, erau aduse la credință, începeau să trăiască viața de creștini. Apostolul dorea și îi îndemna ca viața lor de creștini să fie o viață plină de roade alese și folositoare atît comunității creștine, cît și lumii înconjurătoare. Scriind filipenilor, care veniseră dintre Neamuri, el le scrie să fie „plini de roada neprihănirii“, adică plini de roadele unui suflet care a fost îndreptățit prin Isus Hristos, „spre slava și lauda lui Dumnezeu“ (Fil. 1, 11). Iar corintenilor le da asigurarea că Dumnezeu „va face să crească roadele neprihănirii voastre“ (2 Cor. 9, 10). Iar Mîntuitorul îndemna pe urmașii Săi: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“ (Ioan 15, 8). În parabola smochinului neroditor, Mîntuitorul a arătat două lucruri:

1) El așteaptă roade de la pomul pe care l-a sădit în via Sa, adică în biserica pe care a întemeiat-o; roade corespunzătoare cu pămîntul în care a fost sădit și cu belșugul de rouă și de ploaie cu care a fost udat și

2) Dacă totuși nu dă rod, adică nu face fapte corespunzătoare cu

-continuare în pag. 12 -

În Uniunea Română, care la decembrie 1930 avea 10.381 membri, erau de asemenea 10.430 copii și tineri între 1-30 ani. Dintre aceștia, 5.402 erau între 1-10 ani; 3.150 între 11-20 ani și 1.878 între 21-30 ani. Din aceștia, 8.760 luau parte la serviciile divine ale bisericii, iar 1.670 nu participau regulat. Dintre cei 5.028 tineri aflați la vîrsta cînd puteau fi botezați, numai 2.037 erau botezați.

Ar fi interesant să avem o asemenea statistică și astăzi, în anul de grație 1992.

Redacția

ÎNGERUL ORB

Apocalips 3,14-22

Scrisoarea Domnului Hristos, adresată îngerului acestei biserici, este foarte importantă pentru noi cei de astăzi, pentru că ea se adresează Bisericii Laodicea, ultima din cele șapte biserici. Ea trebuie să se aplice în mod deosebit Bisericii Creștine din zilele de pe urmă, chiar înainte de revenirea Domnului Hristos. Cele șapte biserici ale profeției din Apocalips sînt, de fapt, șapte solii adresate Bisericii Creștine din întreaga eră creștină și, în mod special, este cuvîntul de suflet al iubirii și grijii divine față de aceia care, în ciuda îndepărtării fundamentale de adevărurile fundamentale ale Bibliei, au rămas fideli Cuvîntului Scripturii, formînd astfel adevărata biserică a lui Dumnezeu, existentă și activă în toate cele șapte perioade istorice ale Bisericii Creștine. Acestora în mod deosebit se adresează aceste epistole apocaliptice.

Cuvîntul „Laodicea” înseamnă „judecata poporului” sau „un popor îndreptățit”. Noi sîntem îndreptățiți numai dacă Isus Hristos, Apărătorul și Mijlocitorul nostru, ne reprezintă înaintea tronului harului. Apostolul Pavel ne spune că noi sîntem îndreptățiți prin harul Său (Rom. 5,1). Harul este izvorul, sîngele este mijlocul, credința este metoda.

Vechea cetate Laodicea era o cetate bogată - și una dintre cele mai mari bănci de schimb din antichitate își avea acolo sediul. Ea mai era și o importantă stațiune balneară, recunoscută în mod deosebit pentru izvoarele ei termale cu ape fierbinți, reci sau încropite. Aici veneau oameni din toată Asia pentru a folosi apele acestea ca tratament medical. În cetate mai existau, de asemenea, o importantă școală medicală și un medicament special pentru ochi numit „collyrium”. Acesta era pregătit aici și se vindea în toată lumea civilizată a acelor timpuri. Tot aici se producea o lînă specială, neagră, de la

turmele de oi ce erau în jurul Laodiceii și din care se confecționau niște haine negre, pe care atunci oamenii le considerau ca fiind un semn al bunei lor stări. Numai cei avuți își permiteau să aibă o asemenea haină.

Perioada laodiceană a Bisericii Creștine se întinde din mijlocul celui de-al nouăsprezecelea secol și va continua pînă la sfîrșitul dispensațiunii creștine, pînă la încheierea istoriei acestui pămînt.

Prin 1865, dr. Joseph A. Seiss spunea că era filadelfiană a istoriei bisericii „lasă în mod rapid locul încropelii laodiceene, a mulțumirii de sine, a unei mărturisiri de credință lipsite de conținut și o falsă pace, în care ziua judecării va găsi un negîndit de mare număr de oameni care cred despre ei că sînt creștini, dar nu sînt”.

Dacă Biserica Filadelfia nu primește din partea Martorului Credincios nici o muștrare, Biserica din Laodicea nu primește nici un cuvînt de laudă. Este o situație care trebuie să ne facă să gîndim mult mai serios și mai profund. Domnul nu găsește nimic care să poată fi lăudat la această ultimă perioadă a Bisericii Creștine. La acest lucru tragic trebuie să ia aminte biserica reală a lui Dumnezeu, aceia despre care Martorul Credincios, Domnul Hristos personal, spune că au „răbdarea sfinților și păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc.14, 10). Să luăm aminte la cuvintele următoare ale epistolei: „Știu faptele tale; că nu ești

nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: 'Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol'” (Apoc. 3, 15-17).

Isus ar fi putut numi această sărmană biserică, o biserică mizerabilă, o biserică nenorocită, o biserică bogată, biserica încropită, etc. Dar El a ales s-o numească „oarbă”.

Sfatul și apelul Domnului Hristos din această epistolă apocaliptică se adresează acestei biserici oarbe, avînd în vedere nevoile ei. Asemenea izvoarelor din jurul cetății, această biserică laodiceană a zilelor din urmă nu este nici rece, într-o credință păgînă, și nici fierbinte, în slujire apostolică, ci... mulțumită cu „realizările” ei. Un scriitor modern scria :

„Nu este nimic mai neplăcut lui Dumnezeu sau atît de primejdios pentru sufletul omenesc, ca mîndria și mulțumirea de sine. Dintre toate păcatele, acestea sînt cele mai disperate. Interesele acestei biserici sînt împărțite între Hristos și lume. Ea este prea religioasă pentru a lepăda cu totul numele Mîntuitorului și prea lumească pentru a lua poziție hotărîtă alături de El. Faptele ei sînt multiple, dar credința ei... lipsește. Smirna era săracă, dar bogată în credință. Laodicea este bogată în lucruri materiale, dar săracă în credință, chiar... falimentară. Asemenea vechilor laodiceeni, ea este mîndră de mantile

ei negre, dar nu-și dă seama de faptul că este nevoie de o schimbare a veșmintelor. Este mîndră de bogăția ei, dar nu știe că este... săracă. Mîndră de ceea ce gîndește că vede și nu știe că, de fapt, ea este oarbă și că vederea ei spirituală s-a dus.

„Știu faptele tale”, spune Domnul Hristos în epistola Sa. Un lucru încurajator, dar și teribil. **EL ȘTIE! EL CUNOAȘTE!** Și cunoaște totul foarte bine. El vede planurile amănunțite, organizațiile bisericești, strîngerile de fonduri, ridicarea de clădiri, de instituții bisericești. El nu acuză biserica că ar fi cumva leneșă. Nu, nicidecum! Ea este totdeauna ocupată, ocupată cu programe, campanii, convenții, congrese, funcții sociale, misiuni interne și externe. Ea este mîndră de clădirile bisericilor, de congregațiile inteligente existente, de predicile rostite, de muzica ei fină și înălțătoare, de serviciile ei splendide, unele cu o tentă de conservatorism, cu marea ei armată de misionari și cu spiritul de dărnicie al membrilor ei. Ea are simțămîntul că lucrarea ei progresaază, că totul este un real progres. Ea vede turnurile templelor ei. Ea se gîndește la misionarii ei ce merg pînă la marginile pămîntului, la spitalele și dispensarele ei, la școlile și casele ei de editură ce merg zi și noapte, la conturile bancare, la aceste uriașe organisme. Toate

acestea sînt bune, sînt chiar necesare. Dar un lucru îi lipsește. Și Marele Medic îi pune diagnosticul: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”.

Un gînd inspirat spune despre conducătorii religioși din timpul Domnului Hristos:

„După aprecierea rabinilor, esența religiei constă din a fi totdeauna într-o activitate intensă. Ei se legau de unele fapte exterioare, pentru a-și arăta înalta lor evlavie. În felul acesta se despărțeau de Dumnezeu și se zideau în mulțumirea de sine. Primejdia aceasta există și astăzi. Pe măsură ce activitatea crește și oamenii au succes într-o ramură oarecare a lucrării pentru Dumnezeu, este primejdia să se încreadă în planurile și metodele lor omenești. Este tendința de a se ruga mai puțin și de a avea credință puțină. Ca și ucenicii, sîntem în primejdia de a pierde din vedere dependența noastră de Dumnezeu și de a căuta să facem un mîntuitor din activitatea noastră” (E.G.White, H.L.L./ed.-1981, pag. 348).

lată și sfatul divin: „...Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbrățișezi, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi” (Apoc. 3, 18).

Cum poate oare această sărmană bogată biserică să le cumpere? Ea nu are nimic cu care să poată cumpăra binecuvîntările divine. Isus, despre care Scripturile ne spun că este „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Is. 9, 6), vine cu un remediu pentru sufletul ce simte că are nevoie, spunînd: „Veniți... și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați... fără bani și fără plată” (Is. 55, 1). Aceasta înseamnă că ceea ce are Domnul, pentru a suplimenta nevoile celor credincioși, nu se obține cu prețul banilor, cu prețul lucrurilor materiale. Isus spune: „Nu aveți nimic de dat, dar... trebuie să dați totul”. Prețul îl poate plăti chiar și cel mai sărac. El este... pocăința, mărturisirea și supunerea, consacrarea.

Ce este „aurul curățit prin foc” care să ne facă bogați? Bogăția bisericii lui Dumnezeu este Cuvîntul lui Dumnezeu, credința și iubirea. În Iacov 2, 5 citim despre aceia care sînt „bogați în credință” și care sînt declarați a fi „moștenitori ai împărăției”. În mesajul către Smirna, Domnul Hristos spune: „Știu sărăcia ta, dar ești bogat” (Apoc. 2, 9). În Galateni 5, 6 ni se spune că... credința lucrează prin dragoste, iar în Romani 13, 10 că iubirea este împlinirea legii.

RAPORT STATISTIC PE ANUL 1991

Nr. crt.	Conferința	Comunități	Membri la 1.01.1991	Membri adăugați		Membri scoși			Total membri la 31.12.'91
				Botez	Scris. recom.	Scris. recom.	Moarte	Apostazie	
1.	BUCUREȘTI	272	19300	2044	524	521	386	142	20819
2.	BACĂU	144	9667	1047	168	220	165	100	10397
3.	TIMIȘOARA	135	6931	953	145	202	95	59	7673
4.	CLUJ	190	10490	830	414	559	272	98	10805
5.	BRAȘOV	94	5646	581	183	233	118	52	6007
	TOTAL	835	52034	5455	1434	1735	1036	451	55701

Față de aceste adevăruri puternice adresate laodiceenilor, trebuie să acționăm în cadrul impus de această crudă, dar reală situație.

Trebuie să ne întoarcem din toată inima la o profundă, atentă și zilnică studiere a Cuvîntului Scripturii. Ea, Biblia, trebuie să devină obiectul suprem al interesului nostru.

Trebuie să fie o întoarcere la credința în Dumnezeu și la Adevărul și Cuvîntul Său, la ascultarea în totul totului tot, de El.

Trebuie să dezvoltăm interesul pornit din iubire pentru sufletele pierdute, cum și a unuia față de celălalt. Căci așa cum spune marele Pavel, dintre cele trei daruri divine - credința, nădejdea și dragostea - „cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13, 13). Aceasta este principala comoară de care avem nevoie astăzi: „Dragostea lui Hristos ne strînge” (2 Cor. 5, 14), era motto-ul bisericii apostolice și el trebuie să fie și al nostru.

Vrednic de reținut este și faptul că Mîntuitorul nu acuză pe laodiceeni de faptul de a fi necredincioși sau eretici. Nu! Nu acuză biserica pentru faptul că ar încuraja vreo învățătură a Nicolaiților, nici o apostazie balaamică, nici o învățătură a Izabelei. Toate acestea nu sînt menționate în această epistolă. Biserica pare să fie în mod desăvîrșit credincioasă - da, tot atît de credincioasă cît este și diavolul. De un lucru nu poate fi acuzat Satana și anume, nu poate fi acuzat că este eretic. El crede că este un Dumnezeu, el crede în inspirația Scripturii. El știe că totul este adevăr, dar cu toate acestea el este și rămîne Satana. Este nevoie de ceva mai mult decît de a fi drept credincios (ortodox), pentru a fi mîntuit. Este nevoie de convertire, credință și dragoste ce duc la ascultare.

Laodicea are nevoie de bogăția și hainele albe ale neprihănirii lui Hristos pentru că, așa cum spune profetul Isaia,

„Toți au ajuns ca niște necurați și toate faptele voastre bune sînt ca o haină mînjită” (Is. 64,8).

Haina albă pe care Domnul Hristos ne-o oferă este haina frumoasă a propriei Sale desăvîrșiri și ea poate să fie a noastră prin credință. Neprihănirea Domnului Hristos este atribuită celui credincios în îndreptățire și este împărtășită în sfințire.

În aceste zile avem și noi nevoie de alifia cerească pentru ochi, pentru ca viziunea noastră spirituală să fie clară. Trebuie să recunoaștem că biserica modernă este deficitară în ceea ce privește valoarea spirituală. Ce teribilă situație este aceea de a trăi astăzi, acum, în acest potop al luminii profetice care se împlinește sub ochii noștri, așa cum n-a mai avut nici o altă generație ocazia să vadă - și cu toate acestea, să fii orb din punct de vedere spiritual. Dar darul Duhului Sfînt deschide ochii orbi și călăuzește în tot adevărul (Ioan 16, 13).

Trebuie să înălțăm ruga pe care o înălța psalmistul în vechime: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Ps. 119, 18).

Mesajul Domnului Hristos adresat Laodiceii este un mesaj plin de iubire. El spune: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de rîvnă dar și pocăiește-te” (Apoc. 3, 19).

„NU TE RUGA PENTRU SARCINI EGALE CU PUTERILE TALE. ROAGĂ-TE, MAI DEGRABĂ, PENTRU PUTERI EGALE SARCINILOR CE LE AI.”

Da, Mîntuitorul iubește Laodicea. Pentru că o iubește, El o cheamă la pocăință... El face acest lucru personal:

„Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”.

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scau-

nul Lui de domnie” (Apoc. 3, 20-21).

Isus poate intra în Biserica Laodicea numai prin ușa inimii fiecărui credincios în parte. El nu numai că bate. El vorbește: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa... voi intra...”

Solia aceasta, adresată celor ce se numesc în general creștini, este adresată în mod special bisericii Sale, pentru a fi încunoștinată, a lua seama și a înțelege cum nu trebuie să fie. Ea subliniază părțile slabe ale pregătirii noastre, ea este un apel patetic adresat aceluia care au recunoscut adevărul, dar care au apostaziat. Au căzut în indiferență și în încropire. Se adresează aceluia care, chiar dacă n-au apostaziat, chiar dacă numele lor mai este înscris în registrul unei comunități, ei au ajuns indiferenți, încropiți, nu-i mai interesează decît propriile lor preocupări nesfînte.

Solia către Laodicea este un apel adresat celor orbi, celor nenorociți, celor în nevoie. Se adresează nouă tuturor, așa cum, de fapt, se adresează toate cele șapte epistole cu conținutul lor divin.

Este o solie de trezire, de reînviore spirituală, o solie de avertizare, o solie de mustrare, o solie plină de iubire. „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor”

(Mal. 3, 7). Aceasta este solia cerului! Dacă-i dăm ascultare și ne identificăm cu conținutul ei, ea ne va elibera de îndreptățirea de sine și ne va face calzi, fierbinți pentru lucrarea Sa. El ne va trimite ca soli ai Cuvîntului Său și ne va da credință și iubire cu care să putem lucra pentru întoarcerea oamenilor la Hristos

CONTINUARE ÎN PAG. 19

Misiunea Globală

"CAUT PE FRATII MEI"

GENEZA 37.16

De ani de zile, ca biserică, noi subliniem nevoia de pocăință, de reînviore, reformă și evanghelism. Scopul, ținta noastră? Terminarea, încheierea lucrării. Sintem chemați a duce Evanghelia mântuirii la fiecare om, la fiecare familie de pe planeta noastră și aceasta în cel mai scurt timp posibil. Și timpul...trebuie să recunoaștem, se scurge repede, chiar foarte repede.

Trebuie să fim mulțumitori, recunoscători față de Bunul nostru Tată ceresc pentru miile de suflete ce se adaugă, anual, bisericii din țara noastră. Noi și puternice experiențe cu Dumnezeu.

Cu toate acestea, nu putem să nu recunoaștem că simțim o mare durere, o povară pe inimile noastre pentru sutele de suflete ce părăsesc anual comunitățile noastre. (În anul 1991, un număr de 451 de suflete au fost excluse din mijlocul nostru în Uniunea Română - nota tr.). Multe dintre aceste suflete au fost tăiate din corpul bisericii pentru faptul că nu mai trăiau adevărul. Nu-i mai preocupau adevărurile veșnice. Acest fapt ridică o problemă căreia trebuie să-i facem față. Să-i găsim un răspuns, o rezolvare.

Ce putem și ce trebuie făcut pentru cei care, din felurite motive, au părăsit rîndurile bisericii, ca să găsească drumul întoarcerii lor la Dumnezeu? Cîți dintre cei ale căror nume se află în registrele comunităților noastre sînt într-adevăr Adventiști de Ziua a Șaptea? Cîți dintre membrii bisericii sînt activ implicați în viața și activitatea bisericii? Este un lucru esențial acela de a promova un program constant de continuă evanghelizare. Un program care să consolideze în credință pe fiecare credincios al bisericii ca să nu mai fie dus încoace și încolo de orice vînt de străină învățătură.

Iată cîteva sugestii:

1. Dezvoltarea unui program pe o perioadă definită - de 6 luni, un an sau 18 luni. În această perioadă de timp trebuie bine definiți pașii necesari a fi făcuți pentru recîștigarea tuturor celor ce au fost excluși din comunitate, ca și reactivarea celor ce dau semne de oboseală sau sînt sub influențe străine. Să ne rugăm cu stăruință și să lucrăm, ca să ajungem la inima acelora care au apostaziat sau care sînt slabi în credință, dar ale căror nume sînt încă în registrele comunităților.

2. Fiecare comunitate să revizuiască registrele comunității, fiecare nume în parte, să cunoască adresele lor și starea lor spirituală. Sub conducerea păstorului, lucrarea aceasta poate și trebuie să fie făcută de către comitetul comunității, prezbiteri, diaconi și diaconese.

3. Stabiliți un program intensiv de vizite, luînd legătura și vizitînd acasă fiecare persoană din listele făcute.

4. Cooptați aceste persoane (membri sau foști membri) într-o grupă a Școlii de Sabat, astfel încît atît instructorul, cît și grupa, să intre în legătură cu ei, dacă aceștia au încetat să mai vină la adunare. Ei să fie cuprinși în programul Școlii de Sabat.

5. Prezbiterii, diaconii și diaconesele să aibă o listă a membrilor, pentru a urmări prezența sau absența lor de la serviciile divine din biserică. Să aveți mereu o evidență a participării lor la serviciile divine din comunitate.

6. Faceți tot ceea ce este posibil în timpul anualei Săptămîni de Rugăciune, ca să aduceți la aceste ocazii pe membrii inactivi sau pe cei ce au fost excluși.

7. Faceți din Săptămîna de Rugăciune o ocazie de reînviore spirituală, concentrîndu-vă atenția asupra vieții de familie și a vieții comunității.

8. Lucrați cu sîrguință după Săptămîna de Rugăciune pentru cei ce au plecat din mijlocul nostru. Uniți-vă toată comunitatea sau în grupe, sau ca o grupă a Școlii de Sabat, chemînd pe membrii credincioși activi să-și manifeste preocuparea și iubirea față de acești oameni. Faceți din comunitate un loc atractiv, astfel încît foștii membri și cei care sînt mai pușin activi să dorească să revină.

9. Programați întâlniri cu slujbașii, pentru a da sfaturi și a stabili modalitățile cu privire la modul în care să ne apropiem de membrii ce au plecat din biserică. Aceștia să fie instruiți în ceea ce privește disciplina în comunitate.

Urmați sfatul dat de Mîntuitorul în Matei 18, 14-20:

- a. Faceți vizite personale;
- b. la două sau trei persoane cu tine;
- c. Faceți un apel cald la inima lor din partea comunității. Faceți să simtă ca familia comunității îi iubește și faceți un apel la inima lor, ca să-și pună viața în armonie cu adevărul și să se întorcă în biserică.

10. Plănuți un puternic și valoros efort evanghelistic în locul acela, țintind nu numai să aveți câțiva noi convertiți, ci să ajungeți și la inima membrilor ce s-au instrăinat de biserică sau la cei ce au părăsit rîndurile noastre.

11. Recunoașteți și evidențiați eforturile pastorilor sau evangheliștilor care au succes la recîștigarea celor plecați din biserică și lucrarea acestora de a boteza noi membri.

12. Țineți întâlniri unde să prezentați modul în care să putem ajunge la cei pierduți din comunitate și din afara ei. Tratați pe cei din comunitate așa cum îi tratați și pe cei din afara ei, scoțînd în evidență nevoia reintegrării,

revenirii și nicidecum condamnarea.

13. Vizitați toți membrii cel puțin o dată pe an. Încurajați pe prezbiteri, diaconi și diaconese, cum și pe alții, ca să se alătore pastorului în lucrarea sa pastorală.

14. Întăriți pe membri în credință, implicîndu-i în activitatea bisericii.

15. Fiți exemple turmei.

Buletinul Asociației Pastorale al
Conferinței Generale

Februarie 1992

ÎN ATENȚIA CERCURILOR MISIONARE DE LA CONFERINȚE ȘI COMUNITĂȚI.

Editura și Tipografia „Cuvîntul Evangheliei“, oferă spre vînzare următoarele cărți și broșuri:

- HRISTOS LUMINA LUMII, format de buzunar. Cartea are 788 pagini, la prețul de 400 lei exemplarul. Tiraj 20.000 exemplare.
- TRAGEDIA VEACURILOR, o nouă ediție a acestei valoroase lucrări a E.G.White. Cartea are 640 de pagini, la prețul de 350 lei exemplarul. Tiraj 30.000 exemplare.
- CALEA CĂTRE HRISTOS, 128 de pagini, la prețul de 170 lei exemplarul.
- O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI. O broșură de 25 pagini. Autor G.Vandeman, la prețul de 25 lei exemplarul. Tiraj 20.000 exemplare.
- SUFERINȚELE DOMNULUI HRISTOS. O broșură de 32 pagini, la prețul de 25 lei exemplarul. Tiraj 60.000 exemplare.

Comenzile se vor adresa Editurii și Tipografiei „Cuvîntul Evangheliei“, București, Str. Argeș nr. 8, Sectorul 2, Cod 72.162.

Armonie deplină

- urmare din pag. 6

harul și cu iubirea bogată care au fost revărsate asupra lui, cu o bogăție care a uimit pe ingeri și pe locuitorii altor lumi, atunci nu rămîne nimic altceva de făcut decît tăierea, uscarea și aruncarea în foc. „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc“, striga de pe malurile Iordanului Ioan Botezătorul (Mat. 3, 10). „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră“ (v. 8).

Ambii apostoli au învățat de la Marele Învățător că roadele, adică

faptele, sînt hotărîtoare pentru cel care se numește creștin. Numai faptele vor dovedi că cineva a fost într-adevăr îndreptățit prin credința în Hristos și trăiește viața plăcută și folositoare, atît înaintea lui Dumnezeu, cît și înaintea oamenilor. În învățăturile Sale inegalabile și nemuritoare, sumpul Mîntuitor spunea: „...orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște“ (Mat. 7, 17-20). Ce spun faptele noastre?

Am fost într-adevăr îndreptății prin credință și trăim această viață de credință nu prin vorbe, ci prin fapte? E timpul să ne examinăm și să ne rugăm. Domnul ne va ajuta să ne vedem așa cum sîntem și să ne corectăm înainte de a fi prea tîrziu.

În incheiere, să reținem : Apostolul Pavel ne învață cum să obținem îndreptățirea, iar apostolul Iacov ne învață cum să trăim îndreptățirea.

În urma studierii epistolelor lor, rămînem pe deplin edificați că îndreptățirea se obține prin credință în Hristos și aceeași îndreptățire se trăiește prin faptele făcute spre onoarea și proslăvirea lui Dumnezeu.

Copilăria mi-am petrecut-o în mediul rural, pentru că tatăl meu a ales astfel. O explozie, ce a avut loc în timpul bătăliei de la Cassinon-Italia, a pus capăt vieții de militar a tatălui meu, care s-a întors acasă pe un vapor-spital. După însănătoșire, el a primit o ofertă foarte atractivă, de a administra un hotel într-un orașel micuț. Dar el a refuzat. Apoi a explicat mamei: „Hotelul nu este un loc potrivit pentru creșterea (educarea) copiilor”. Ne-am mutat apoi la o fermă care se ocupa cu creșterea vacilor de lapte, la umbra muntelui Egmont. Mereu am fost recunoscători pentru această alegere.

Cu excepția rutinii sîcîitoare a mulsului vacilor, ziua și noaptea viața la fermă era idilică, cel puțin pentru noi ca familie tînără. Noi, copiii, hoinăream liberi prin terenuri largi și deschise. Ne jucam în rîuri, urmăream în ascuns, dintre păpuși, joaca găinușelor de baltă, ne jucam de-a v-ați ascunselea în tufișuri, culegeam ciuperce, ne cățăram în arbori și cercetam ruinele unei fortărețe antice. Primăvara aveam viței și miei, vara îngrijeam straturi pe care creșteau o mulțime de vegetale, coseam fîn și frecventam o școală cu doi profesori. Toate aceste lucruri au contribuit la un stil de viață sănătos și mereu mi-aduc aminte cu plăcere de acel timp. Viața în mediul rural constituie un privilegiu dorit de cei mai mulți, în special de familiile cu copii. În asemenea locuri, mediul crează un cadru natural și echilibrat pentru educație, pe care orașul nu-l poate oferi.

Iată cîteva motive pe care le au Adventiștii de Ziua a Șaptea pentru a părăsi orașele:

1. Viața la țară oferă condiții minunate pentru creșterea copiilor.

2. Crimele și imoralitatea fac ca viața în oraș să fie neatractivă și chiar ritmul vieții urbane este stresant, de nedorit.

3. Zgomotul, ceața chimică (smog), aerul și apa poluată degradează viața urbană.

Paradoxul misiunii noastre

R. Way - Traducere Baciui Mihai

Dacă mutarea la țară constituie un impediment din cauza copiilor, aceasta e o problemă. Dar, dacă copiii nu intră în discuție, atunci care este responsabilitatea noastră cu privire la mandatul încredințat de Domnul Hristos? Sînt oare ocazii cînd noi, în mod greșit, punem interesele noastre mai presus de interesele altora? Sînt ocazii cînd noi sîntem mai preocupați pentru propria noastră salvare decît pentru salvarea altora?

Isus a dat două porunci care afectează pe cei ce doresc să părăsească orașele pentru a se muta la țară. În Matei 28, 19, El somează pe urmașii Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. Și în Matei 24, 16, El îi avertizează că va veni un timp cînd urmașii Săi vor trebui „să fugă la munți”.

Evident, ambele porunci nu pot fi împlinite de toți membrii bisericii în același timp. General vorbind, există un timp cînd trebuie să mergi în mijlocul oamenilor și este un timp cînd trebuie să te retragi din mijlocul lor. Ca interpreți ai Cuvîntului, noi nu confundăm cele două sfaturi.

Să examinăm împreună, cu atenție, cele două îndemnuri.

Conform poruncii: „Mergeți în toată lumea”, noi trebuie să lucrăm în orașe. Predicarea Evangheliei

4. Mersul normal al vieții poate fi paralizat prin greve sau dezastre naturale.

5. Orașele constituie centre ale atacurilor în timp de război.

6. Ellen G. White recomandă viața la țară.

Dar este un adevăr că orașele, oamenii care locuiesc în ele, au multe nevoi. Mereu și mereu, serva Domnului somează pe Adventiștii de Ziua a Șaptea să vină în întîmpinarea acestor nevoi. În 1909, de exemplu, ea scria: „O! Dacă am putea vedea nevoile marilor orașe, așa cum le vede Dumnezeu!” (Ev. 8/38).

Căruia lucru să acordăm prioritate?

Cînd luăm în discuție problema părăsirii orașelor, ar trebui să ținem cont de două aspecte și anume: circumstanțele și motivele noastre. Sînt unii Adventiști de Ziua a Șaptea care doresc să se mute în localități rurale situate în imediata apropiere a marilor orașe.

Cum putem predica Evanghelia în mediul rural?

la toată făptura, așa cum poruncește Domnul în Marcu 16, 15, este larg cuprinzătoare. Marile orașe existau și pe vremea lui Isus. De fapt, ucenicilor li s-a spus să înceapă lucrarea lor nu în sate mici, dimpotrivă, chiar în Cetatea Ierusalimului (Fapte 1,8). Pavel, apostolul Neamurilor, a trăit, a lucrat și a predicat în orașe mari ca: Antiohia, Filipi, Tesalonic, Atena, Corint, Efes, Roma.

Ellen G. White, de asemenea, subliniază lucrarea în orașe: „Datoria mea este să spun că Dumnezeu cheamă, în mod serios, ca o mare lucrare să fie făcută în orașe” (Ev./37).

Cînd serva Domnului scria această solie, orașele erau puține la număr și mici ca număr de locuitori. În 1800, de exemplu, numai 4% din populația Americii trăia în orașe cu 100.000 locuitori.

În 1900, numai cîteva milioane trăiau în orașe ca Londra, Peking și New York. Scriind în această perioadă, Ellen G. White avea viziunea lucrătorilor Evangheliei trăind în afara orașelor și de acolo vizitînd orașele pentru a îndeplini misiunea lor.

Acolo unde trăiesc oamenii.

Astăzi, mai mult de două miliarde de locuitori trăiesc în orașe. Pînă în anul 2000, se estimează că mai mult de jumătate din populația globului va locui în orașe. Deși tehnica a avansat odată cu creșterea orașelor, astăzi, în cele mai mari orașe, ai nevoie de ore pentru a le traversa. În multe dintre ele, viața este extrem de scumpă.

Cîțiva evangheliști, pastori și profesori, sînt în stare să trăiască la țară și de acolo să slujească efectiv în aceste orașe. Și cîțiva o fac. Viața la oraș este plăcută. Pentru mulți ea constituie un ideal. După cum celibatul poate fi un ideal pentru unii, în vederea Împărăției Cerurilor (vezi Matei 19, 12), la fel și viața la țară poate constitui un ideal de dragul aceluiasi motiv.

Fiecare situație trebuie judecată după greutatea ei, deoarece în Biblie nu ne sînt date principii călăuzitoare care să răspundă fiecărui caz în parte. Motivele pe care le are o familie cu copii, de a alege un mediu de locuit, pot fi diferite de ale evangheliștilor sau pastorilor de oraș, căroro copiii deja le-au crescut mari. Tocmai de aceea, căutarea unui mediu potrivit pentru instituțiile noastre adventiste trebuie făcută cu multă grijă. Școli ale bisericii, spitale, fabrici de alimente, case de editură și chiar sedii ale conferințelor, multe dintre acestea au fost construite în mediul rural, pentru ca apoi să fie cuprinse în aria de extindere a orașelor. Mutarea acestora este adesea interzisă. Și cum putem noi amplasa o școală în mediul rural, cînd copiii trăiesc la oraș și casa părinților este tot la oraș?

Orașele cresc tot mai mult în număr și densitate, în timp ce localitățile rurale pierd, într-un ritm rapid, populația lor. Se pare însă că multe sute de mii de Adventiști de Ziua a Șaptea sînt nevoiți să continue

CONCURSUL DE
POEZIE
Movilă Ionel
Comuna Oinacu
Conferința Muntenia

S-a dăruit iubirea

"Iubirea nascută din dragostea
Celui ce a creat-o a fost dăruită
celui iubit."

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
Găsit-u-s-a găteală, pentru al meu mormînt,
Am părăsit Edenul, dar am crezut în Tine
În viața-mi transformată, Te laud și Te cînt.

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
Pe ape către ceruri, am fost acum purtat,
Un legămînt al păcii, pornit-a către mine
Și curcubeul veșnic am binecuvîntat.

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
Deși vîndut departe, cu-n preț am fost salvat.
Iar răul pătimirii s-a transformat în bine,
Mărire și-nchinare, spre Tatăl adorat.

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
Salvat a fost sicriul ce-n pîntec mă purta,
Pe-ntinderea pustie, Tu m-ai hrănit cu pîine,
Căci fără de hotare e îndurarea Ta.

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
Scăpat am fost de-a urii, cumplită răzbunare.
Cu dragoste de Tată mi-ai dat zile senine,
Spre Tine Sfînt Părinte, mă plec în adorare.

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
La ziua încercării rămas-am neclintit,
Iar inima-mi bolnavă primi puteri divine,
Pe veci glorie Ție, fii pururea slăvit!

Fiindcă Iubirea-n lume S-a dăruit pe Sine,
La Golgota, pe cruce, trecu al morții prag.
Pentru cei ce te-npunse, o rugă cu suspine:
„Îi iartă, Sfînte Tată, căci ei nu știu ce fac”.

să trăiască, să muncească și să dea mărturie în marile orașe.

Criterii de alegerea locului unde urmează să amplasăm locuința.

Dacă motivele personale sau ale lucrării ne țin la oraș, ce avem de făcut? Cum să trăim dacă simțim nevoiți să rămânem la oraș? Iată câteva sugestii:

1. Alegeți locuința cu mare grijă. Chiar în oraș este posibilă găsirea unor zone liniștite, care să constituie oaze în mijlocul zgomotului și aglomerației.

2. Construiți-vă casa într-un loc liniștit și cu stabilitate în mediu - relații cu aproapele.

3. Împotriviți-vă ispitei de a alerga nebunește pentru sporirea venitului. Așezați familia mai presus de înmulțirea bunurilor materiale. Eu cred că un cămin la oraș poate sluji Domnului mai bine decât o familie care, deși trăiește departe de oraș, este cuprinsă de „spiritul” orașului. Eu cred că „spiritul de țară” poate exista chiar și în oraș, dacă el este încurajat și promovat.

Va veni timpul când noi vom părăsi orașele.

Profeția lui Isus, cu privire la părăsirea Ierusalimului de către creștini, s-a împlinit. În timpul asediului Ierusalimului de către romani, în 66-70 e.n., sute de mii de oameni au murit. Dar, în mod inexplicabil, armatele romane care încercuiseră cetatea s-au retras. În timpul acestui scurt răgaz - ne spune Iosif Flavius - creștinii au părăsit cetatea. Nici unul nu a pierit.

Advențiștii de Ziua a Șaptea cred că istoria se va repeta cu ei înșiși, în timpul mării strâmtorări dinaintea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Noi avem, odată în plus, convingerea împlinirii cuvintelor Domnului Hristos „Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24, 22).

Care a fost semnul pentru creștini de a părăsi Ierusalimul? Isus a spus că atunci, când „uriciunea pustiirii va fi văzută în locul sfânt, cei din Iudea să fugă în munți”. Iudeii și „uriciunea” erau singurii care se închinau în locul aparținând lui Dumnezeu (vezi Ieremia 7, 30).

Semnala final

Advențiștii de Ziua a Șaptea înțeleg că aceste cuvinte ale Domnului Hristos se aplică și la sfârșitul istoriei acestui pământ. În timp ce Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea, cineva va pretinde

închinarea care i se cuvine doar lui Dumnezeu. Anti-hrist își va face lucrarea lui finală. Când aceste evenimente importante au loc, poporul lui Dumnezeu trebuie să părăsească orașele. Noi însă trebuie să ne aducem aminte că această poruncă este legată de un timp definit, ca fiind de

mare primejdie. Desigur, alte perioade de primejdie pot veni asupra urmașilor lui Hristos, în orice timp. Isus însuși S-a retras din lucrarea publică într-un loc, situat lângă deșert, unde viața l-a fost în pericol. Dar, anterior acestei retrageri, Isus era găsit acolo unde se aflau oamenii. Acolo unde existau mari nevoi umane, Isus era în mijlocul lor, ușurând poverile și dezlegând legăturile păcatului. Tot astfel va fi și cu noi. În definitiv, Isus este Acela care a zis: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20, 21).

Am reflectat adesea la un text atît de binecunoscut, în care Isus Se compara pe Sine cu o poartă de intrare în staul. Eu cred că există o legătură între acest text și discuția noastră cu privire la mediul în care locuim și lucrăm pentru Dumnezeu. În Ioan 10, 9, Isus a spus: „Eu sînt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit; va intra și va ieși și va găsi pășune”. Pășunea este găsită nu în interiorul staulului, ci în afara lui. Dacă oile trebuie să fie sănătoase, dacă ele trebuie să crească (să se dezvolt), ele trebuie să petreacă mult din timpul lor afară din staul, pe pășune. Această imagine îmi sugerează ideea că a te retrage din lume, cu excepția timpului de întuțeric și primejdie, nu este ceva bun. Există un sens în care Domnul Hristos a stabilit împărăția Sa pe pământ. Ca ucenici, noi nu avem doar un drept de a locui în ea, ci și o datorie față de ea. Isus S-a referit la aceasta în rugăciunea către Tatăl, raportată în Ioan 17, 15: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Noi nu ar trebui să ne retragem din lume (din orașele ei) mai înainte de a fi necesar.

Veghere și rugăciune

Așadar, la oraș sau la țară? În concordanță cu misiunea încredințată nouă de Hristos, este necesar ca noi să trăim acolo unde trăiesc oamenii. Pentru faptul că astăzi cei mai mulți oameni trăiesc în orașe, cei mai mulți Advențiști de Ziua a Șaptea vor trebui să trăiască tot în orașe. Aceia însă care trăiesc la orașe ar trebui încurajați să-și aleagă locuințele cu multă chibzuală. Mulți pot găsi locuri și căi

- Continuare în cop. 3 -

In perioada actuală, corupția se dezvoltă atât de impetuos, încât pare a deveni un monstru, gata să înghită tot ceea ce este curat, nobil și virtuos în societate. De la bișnițari la prostituate și până la funcționarii de stat, oamenii sînt animați de lăcomie nesaturată de bani. Presa și toate mijloacele de comunicare în masă ne prezintă probe concludente despre plaga corupției. În goana după profit, sînt folosite toate procedeele de la cele mai simple, pînă la cele mai complexe.

Dar în sunetul de orchestră al instrumentelor corupției, o notă discordantă prezintă credincioșii veritabili, poporul sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apoc. 14,12). Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, preocupați de misiunea de a mărturisi oamenilor pe Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul lumii, și de a-i chema să se întoarcă de la întunericul păcatului la lumina Evangheliei, pot străluci printr-o viață curată și sfîntă, fără întinăriunile nelegiuirii. Păzind poruncile lui Dumnezeu prin credință, călcînd pe urmele Domnului Isus, ei pot sta gata pregătiți, așteptînd și grăbind venirea Împărăției lui Dumnezeu, care va dăinui veșnic. Creștinii adventiști sînt tot mai numeroși în viața socială, avînd calitatea de medici, farmaciști, ingineri, profesori, gestionari și administratori de bunuri din avutul public, economiști, juriști și așa mai departe. În îndeplinirea funcțiilor lor, călăuziți de Duhul Sfînt și prin puterea Domnului Hristos, credincioșii sinceri vor păzi Legea Celor Zece Porunci,

"MULTUMITI-VA CU CE AVETI"

Timiș B. Alexandru,
președintele Conferinței Cluj

Mureșan Aron,
doctor în științe juridice

scrisă chiar cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră, pentru a nu fi schimbată (Exod 31,10). Remarcăm porunca a zecea, care interzice primirea de daruri de la terțe persoane. De asemenea, remarcăm faptul că Ioan Botezătorul a îndeplinit misiunea de a pregăti un popor pentru primirea lui Mesia. În acest scop, Ioan a preconizat lichidarea corupției din activitatea agenților publici, poruncindu-le: „mulțumiți-vă cu lefurile voastre”.

În porunca a zecea din Decalog se prevede: „Să nu postești casa aproapelui tău; să nu postești nevesta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău” (Exod 20,17).

Copiilor lui Dumnezeu nu le este îngăduit să postească ori să rîvnească la lucrurile altuia, ci fiecare în sudoarea frunții sale să-și mănînce pîinea, pînă se va întoarce în pămîntul din care a fost luat (Gen. 3,19).

După porunca divină, nu avem dreptul de a dobîndi vreun bun prin

darurile oferite de alții, decît prin muncă proprie.

Primirea de daruri izvorăște din pofta după lucrurile altuia. Ori, tocmai pofta în sine este oprită prin porunca a zecea.

Apostolul Iacov descrie procesul păcătuirii, subliniind rolul fundamental al poftelor. „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și

nu căpătați, pentru că cereți rău cu gînd să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4,1-3).

Așadar, din poftele oamenilor izvorăsc certurile, luptele, pizma, uciderile și multe alte păcate.

Și primirea de daruri sub formă de alimente, sub formă de bani, obiecte scumpe sau sub forma diferitelor servicii sau lucrări sînt toate împlinirea acelorași poftă ale firii pămîntești, după lucrurile altuia și constituie o călcare a poruncii lui Dumnezeu. Oricine calcă o poruncă din Legea lui Dumnezeu se face vinovat de călcarea tuturor poruncilor Sale (Iacov 2,10).

Porunca a zecea interzice, prin urmare, lăcomia. De aceea, apostolul Pavel scrie: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laș și în multe poftă nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și

s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea" (1 Tim. 6,9-11).

Evident, primirea de daruri se întemeiază tot pe lăcomia de bani, pe pofta după lucrul altuia, căci dacă omul n-ar pofti, nici n-ar primi ceea ce nu-i aparține, cauzând astfel o pagubă altuia. Sfânta Scriptură ne învață că „Domnul Dumnezeu... nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri” (Deut. 10,17). Prin neascultarea de Dumnezeu, omul a pierdut chipul Creatorului său și asemănarea cu El. Dumnezeu nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri. Dar omul neascultător are alt chip, o altă fizionomie sau profil moral; el este hrăpăreț, profitor, lăcom de bani, cere mită și primește daruri. În Cuvîntul Domnului se cuprinde profeția că în zilele din urmă vor fi vremuri grele pentru că oamenii vor fi iubitori de bani (2 Tim. 3,1-2). Și așa este astăzi. De-seori funcționarul nu servește pe cetățeni pînă nu i se dă ciubuc (cazul unor funcționari de la hotel). De aceea, proorocul Isaia scrie despre locuitorii cetății necredincioase că „toți iubesc mită...” (Isaia 1,2-23). Iar proorocul Mica spune: „căpeteniile cetății judecă pentru daruri, preoții lui învață pentru plată și proorocii lui proorocesc pentru bani” (Mica 3,11).

De ce este periculoasă luarea de mită și primirea de daruri pentru viața credinciosului? Pentru că sînt manifestări ale lăcomiei de bani și de avere, sînt concretizări ale poftelor firii pămîntești. Unii susțin că este un mare păcat a cere bani sau alte valori, dar a primi cînd ți se oferă de bunăvoie este îngăduit.

Primirea de daruri este rădăcina nedreptăților și a multor inechități, de aceea legea laică, codul penal, pedepsește luarea de mită și nedreptele luări.

Legea pentru controlul veniturilor ilicite fiscalizează aceste venituri în proporție de 80%. Darurile nu sînt niciodată oferite în mod gratuit funcționarului care le

primește. Ele sînt date ca o răsplată a serviciilor deja efectuate, iar în cele mai multe rînduri ele obligă, ele dau naștere unei datorii pentru cei care le primesc. Și într-un caz și în celălalt ele sînt condamnabile pentru efectele lor inumane. Astfel, un medic le poate primi în semn de recunoștință pentru îngrijirea atentă a pacientului. Conștient despre certitudinea ofertei de daruri, în cazul celor cu posibilități materiale, el îi tratează pe aceștia în mod deosebit; însă nu va acorda atenție cuvenită bolnavului despre care își dă seama că, fiind lipsit de asemenea posibilități, nu-i va putea oferi aceste daruri.

Cînd se oferă daruri pentru prestarea unor servicii viitoare, deseori acesta se poate face și din mobilul și cu scopul obținerii unei soluții favorabile pentru mituitor și defavorabile pentru o altă persoană, cum este la examenul de concurs, la judecată, la repartiția unei locuințe, etc. Cel ce oferă darurile va izbuti, în dauna altor persoane, pentru că darurile sucesc dreptatea și calea primitorului.

Dar în toate situațiile, primitorul de daruri manifestă spiritul de lăcomie și profit, realizînd venituri nemuncite, ca un om rău. „Cel rău, zice înțeleptul, primește daruri pe ascuns” (Prov. 18,23).

Legea laică interzice și sancționează aceste practici. Dar cu atît mai mult, primirea de daruri, care este tot atît de urîtă înaintea lui Dumnezeu ca și mita, este oprită prin legea divină. Luarea de mită și primirea de daruri sînt forme de manifestare ale spiritului profitor și de jaf față de oamenii aflați în nevoi și necaz. Ambele pot fi realizate prin oferta din partea celui ce dă. Amîndouă sucesc dreptatea, orbesc ochii, produc deosebiri între oameni și îmbogățesc pe nedrept pe cel care le primește. Ori, credinciosul Domnului nu trebuie să primească nici un avantaj fără muncă. El trebuie să dea, dar nu să primească gratuități, după principiul: „Este mai fericit acela care dă, decît acela care primește” (Fapte 20,35). Oamenii lui Dumnezeu au dat, dar n-au primit.

Sfînta Scriptură, în mod repetat, oprește primirea de daruri. Domnul ne spune: „Să nu primești daruri, căci darurile orbesc pe cei ce au ochii deschîși și sucesc hotărîrile celor drepți” (Exod 23,8).

Omul iubitor de bani își va apăra lăcomia, zicînd că n-a cerut de la nimeni nimic și nici n-a făcut nimă-nui vreo nedreptate. Acestea și alte explicații similare n-au nici un temei, pentru că porunca lui Dumnezeu este limpede: „Să nu primești daruri” și trebuie îndeplinită fără nici o interpretare sau explicație ome-nească.

Ioan Botezătorul, care pregătea calea Domnului, spunea lămurit: „Să nu cereți nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luați... ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre” (Luca 3,13-14). Dacă oamenii s-ar mulțumi cu salariile lor, n-ar fi corupție.

Lăcomia de bani produce urmări grave, așa cum arată Sfînta Scriptură. Astfel, dregătorul Felix „trăgea nădejde că Pavel are să-i dea bani; de aceea trimitea mai des să-l cheme, ca să stea de vorbă cu el” (Fapte 24,26). În felul acesta, Felix l-a ținut în temniță timp de doi ani pe apostolul Pavel. Cît de grave urmări produce și astăzi lăcomia manifestată prin luarea de mită și primirea de daruri. Dar oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile și din toate locurile au refuzat să primească daruri.

„DECI FIINDCĂ
TOATE ACESTE
LUCRURI AU SĂ
SE STRICE, CE
FEL DE OA-
MENI AR TRE-
BUI SĂ FII VOI,
PRINTR-O PUR-
TARE SFÎNTĂ ȘI
EVLAVIOASĂ,
AȘTEPTÎND ȘI
GRĂBIND VENI-
REA ZILEI LUI
DUMNEZEU...”

(2 PETRU 3,11-12;
EXOD 2,3;
LACOV 3,14).

Proorocul Samuel n-a luat de la nimeni nimic. El întreba spre sfârșitul lucrării și vieții sale: „Cui i-am luat bou și măgarul? Pe cine am apăsător sau năpăstuit? De la cine am luat mită ca să închid ochii asupra lui?” (1 Sam. 12,3). Și tot poporul a răspuns că de la nimeni n-a luat nimic.

Proorocul Elisei a refuzat să primească daruri în aur și haine de la Naaman, spunând: „Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămînța ta pentru totdeauna”. Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada” (2 Împ. 5,26-27).

Credinciosul Iov, arătând că n-a fost lacom de avere, hrăpăreț sau profitor, spune: „Dacă pămîntul meu strigă împotriva mea și dacă brazdele lui varsă lacrimi, dacă î-am mîncat roada fără să o fi plătit... atunci să crească spinii din el în loc de grâu și neghină în loc de orz” (Iov 31,38-40).

Pavel apostolul, de asemenea, n-a luat nimic de la nimeni și a muncit cu mîinile sale. El zice: „N-am rîvnit nici la argîntul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți că mîinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrînd astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: „este mai fericit să dai decît să primești” (Fapte 20,33-35).

Dimpotrivă, oamenii necredincioși au fost iubitori de bani, au luat mită și daruri. „Fiul lui Samuel n-au călcat pe urmele lui ci, se dedau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea” (1 Sam. 8,3).

Trebuie să urmăm pilda Domnului Isus Hristos care n-a primit de la nimeni nimic și nici apostolii săi, pentru că nu și-au adunat comori pe pămînt. Domnul a fost mai sărac decît păsările cerului și decît vulpile cîmpului, „că n-avea unde să-și odihnească capul (Luca 9,58).

Și apoi nu ne servesc la nimic darurile pe care le-am primit de la alții, „căci cel ce agonisește bogății pe

nedrept, trebuie să le părăsească în mijlocul zilelor sale și la urmă nu este decît un nebun” (Ieremia 17,11). Domnul Isus Hristos spune: „Ce-ți va folosi omule, dacă vei cîștiga toată lumea și îți vei pierde sufletul?”. Bogatul din pilda Domnului Isus, care a dovedit lăcomie de avere, a fost numit nebun, deoarece atunci cînd i se va lua sufletul nu-i vor folosi la nimic hambarele pline de bucate” (Luca 9,25; 12, 16-21).

A primi daruri de la alții, a fi lacom de bani înseamnă că ne-am pierdut mîinile, căci omul nu ia cu el nimic cînd moare (1 Tim. 6,7). „Gol am ieșit din pîntecele mamei mele și gol mă voi întoarce în sîrul pămîntului”, a declarat patriarhul Iov (2,21).

Aurul, argintul și bogăția noastră trebuie să fie Domnul, Dumnezeuul nostru (Iov 22,24-27), căci harul Domnului Isus ne este de ajuns în orice împrejurare (2 Cor. 12,9). El ne asigură un viitor și o nădejde (Ieremia 15,11). Credinciosului i se dă porunca: „Tu să te fii în totul, totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău” (Deut. 18,13).

Dar, cu cît am lua banii și truda altora, nu am merge înainte, ci dimpotrivă ne-am pedepsi singuri. În această privință amintim cazul oamenilor din regiunile cu minereu de aur, care au fost cercetați pentru însușirea ilegală de aur și au fost condamnați, nu numai la închisoare, ci și la confiscarea totală a averii.

Proorocul deplînge pe oamenii hrăpăreți, zicînd : „Vai de cel ce strînge cîștiguri nelegiuite pentru casa lui, ca să-și așeze cuibul într-un loc înalt și să scape de mîna nenorocirii. Căci piatra din mijlocul zidului strigă și lemnul care leagă grînda îi răspunde”. (Hab. 2,9-11).

Medicul, care ia banii de la pacient - a dovedit experiența vremurilor - îi va da medicului care îl va trata pe el și familia lui, plătiînd însă și tributul unor mari suferințe și dureri. Avocatul și judecătorul care au primit daruri sau au luat mită, vor încerca să restituie însuși banii primiți și vor plăti cu libertatea și averea lor cînd sînt descoperiți și supuși cercetării.

Unui om primitor de daruri și de mită i se poate adresa întrebarea : „Nu te temi tu de Dumnezeu?” (Luca 23,40). În adevăr, numai din motivul că lucrează nechibzuit și nu cunoaște adevărata înțelepciune, constînd în frica de Dumnezeu, omul ia mită și primește daruri. Omul care se teme de Dumnezeu și iubește pe Domnul nu va fi corupt prin mită sau daruri.

Vrem să instaurăm probitate sau moralitate, demnitate sau omenie în relațiile de serviciu, în societate? Nu este destul să scriem lozinci pe pereți: „Nu ne disprețuim prin bacșiș”, căci în timp ce funcționarul se uită dacă nu-l vede nimeni, el apucă cu repeziciune banii cetățeanului pe care îi bagă în buzunar. Pentru a scăpa de această plagă socială, este o singură cale : „Înapoi la Dumnezeu”, ca să ascultăm de glasul poruncilor Lui. Așa ne vom curăți, întări și vom deveni oameni după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Întărește-te și fii om! Păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău umblînd în căile Lui și păzînd Legile Lui, hotărîrile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în legea lui Moise, ca să izbutești în tot ce vei face și ori încotro te vei întoarce” (1 Împ.2,2-3).

Dacă omul va purta pe Dumnezeu cel viu și adevărat în pieptul și creierul lui, nu va mai fi nevoie de un control intern sau extern, de polițist sau revizor contabil, pentru ca să nu primească daruri, mită și să nu delapidaze sau să fure. Controlorul, din forul său interior, indiferent dacă lucrează în prezența publicului ori în singurătate, îl va determina să fie onest; pentru că umblă cu Dumnezeu, nu se va atinge de un bănuș ce nu i se cuvine după lege. El se va mulțumi cu leafa lui mare sau mică, deoarece Dumnezeuul său nu este aurul, banii și bogăția lui. El mereu va cugeta la cuvintele Sfințelor Scripturi: „Să nu fii iubitor de bani, mulțumiți-vă cu ce aveți” (Evrei 13,5-6). Acest om devine o făptură nouă în Domnul Isus Hristos, un om născut din nou prin Duhul Sfînt. Pentru el, eleganța, mita, petrecerile nu reprezintă nimic, pentru că este mort față de lume și

lumea față de el. Persoana aceasta a ales partea cea bună care nu i se va lua niciodată (Luca 10,42).

Cei lacomi de avere, hrăpăreți și profitori nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu (1 Cor. 6,10) și nu vor moșteni viața veșnică pentru că averea luată prin silă înnebunește pe cel înțelept și mita strică inima (Eclesiastul 7,7). De aceea, Domnul Isus Hristos ne spune: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12,15). Iar apostolul Pavel spune: „lăcomia de avere nici să nu fie pomenită între voi... pentru că nici un lacom de avere n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efes. 5,3,5). Dimpotrivă, „Cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mita... acela va locui în locurile înalte... se va da pline și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33,15-16).

Credinciosul Iov declară că nu și-a pus încrederea și nădejdea în aur (Iov 31,24). Dimpotrivă, și-a pus încrederea în Dumnezeu (Iov 19,26-27). Tot astfel, apostolul Pavel scrie: „Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Cor. 1,9).

Noi trebuie să evităm lăcomia de bani și orice păcat care ne desparte de Dumnezeu. Trebuie să evităm păcatul, pregătindu-ne să ne întâlnim cu Dumnezeu. Pentru aceasta, este necesar să fim gata în orice clipă (Amos 4,5; Matei 24,44).

Dacă credincioșii își vor înfrîna pofta după avere, nu vor lua mită și nu vor primi daruri, vor fi lumină în această lume întunecată de lăcomia de bani. Ei vor fi ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând (Prov. 4,18). Ei vor fi epistola lui Hristos, scrisă cu Duhul lui Dumnezeu și citită de toți oamenii (2 Cor. 3,1-3), care văzînd faptele lor bune vor slăvi pe Tatăl nostru din ceruri (Matei 5,16).

Cu adevărat, oamenii se vor mira ce fel de concepție sau credință au acești funcționari care refuză primirea de daruri. Dacă nu primesc

bani, de ce nu primesc un miel, păsări, unt, brînză, smîntînă, ouă, fructe sau altceva? Despre un medic care refuza să primească daruri, toți oamenii povesteau. El însă nu lua nimic pentru că mama lui fusese internată în spital și zicea că n-a fost tratată pentru că nu dusesse medicului daruri. Probabil el a observat cît de mari nedreptăți produce primirea de daruri.

Dar dacă medicul nu ia bani pentru că se teme de Dumnezeu și crede în Dumnezeu, dorind să ducă o viață sfîntă, cît de mare lucrare de evanghelizare va face el? Și tot astfel vor face și ceilalți funcționari credincioși, o eficiență lucrare de propovăduire a Domnului Isus Hristos, a Evangheliei și a Împărăției slavei Sale.

Omul sincer, care s-a pocăit, va face ca și Zacheu, va da împătrit toate darurile pe care anterior le-a primit, iar pe viitor nu numai că va refuza hotărît să mai primească, însă își va da averea milostenie săracilor, își va împărți pîinea cu cel flămînd, va duce în casa lui pe cel fără de adăpost, căci a primit în inima lui pe Isus Hristos care i-a adus mîntuire și eliberare din robia păcatului (Luca 19,8; Is. 58,7). Banii, aurul, autoturismul, vila, toate acum le socotește ca o pierdere, ba chiar ca un gunoi, față de prețul nespus de mare al cunoașterii Domnului Hristos (Filip. 3,8).

Cînd cineva îi oferă daruri, de acum înainte, el îi spune despre „darul lui Dumnezeu” (Ioan 4,10), despre credința în harul Domnului, prin care sîntem mîntuiți (Efes. 2,8). El va continua să-i explice că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Apoi îi va vorbi despre pacea, bucuria și fericirea pe care o are omul, prin credința în Domnul Isus Hristos, „mărgăritarul de mare preț” (Matei 13,46). Îi va spune despre invitația pe care ne-o face Domnul, cînd spune: „Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată” (Is. 55,1). Și așa omul credincios va găsi în Domnul Isus Hristos „pîinea vieții”, „apa

vie” și nu va duce lipsă de nici un bine. În rîndul acestor oameni nu va fi nimeni care să primească daruri. Domnul este totul în toți și harul Lui este totul pentru toți (Deut. 18,13; 2 Cor. 12,9).

Dacă ne vom înarma cu adevărurile Sfintei Scripturi, nu vom alerga după daruri: „Noi muncim în adevăr și ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mîntuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși” (1 Tim. 4,10).

Așadar, noi nu luăm daruri, pentru că așteptăm un cer nou în care va locui neprihănirea (1 Petru 3,13).

Dacă va veni cineva să ne ofere daruri, vom răspunde ca Daniel împăratului Belșațar, care i-a făgăduit că-l va îmbrăca în purpură, va purta un lanțșor de aur la gît și va avea locul al treilea în conducerea împărăției sale: „Țineți darurile și dați altuia răsplătirile tale” (Daniel 5,6).

Darul nostru este Domnul Isus Hristos, jertfa de la Golgota, prin care moștenim cununa vieții veșnice și Împărăția lui Dumnezeu.

ÎNGERUL ORB

- URMARE DIN PAG. 10 -

Astăzi, cînd Evanghelia mîntuirii este făcută cunoscut și vestită în mari și prelungite eforturi evanghelice, să analizăm profund solia și soliele acestea, pentru că succesul nu depinde atît de mult de cantitatea efortului depus, cît de profunzimea relației și comuniunii cu Dumnezeu, succesul fiind într-un raport direct proporțional cu realitatea vieții noastre spirituale. Să ajungem realmente „ascunși cu Hristos în Dumnezeu”.

Nu-i vom deschide noi inima și viața noastră, spunînd împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”?

La aceasta să ne ajute Dumnezeu pe noi toți.

- Adoarme în Domnul fr. Szasz Istvan (1905 - 1991), membru al Bisericii A.Z.Ş. din Sărmaş, Jud. Mureş, Conferinţa Transilvania de Sud. Timp de mai bine de douăzeci de ani a instruit pe tineri şi tinere în arta muzicii şi a organizat multe formaţii instrumentale, care au cântat spre slava lui Dumnezeu.

Fraţii pastori: Timiş Alexandru, Cheţan Emil şi Blenessy Adalbert au rostit cuvintele de mîngîiere şi nădejde ale Scripturii...

„Ferice de morţii care mor în Domnul”.

Serviciul divin de înmormîntare a fost oficiat de pastorii Lucian Cristescu, Edmond Constantinescu şi cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor pensionar,
Marin Pirvan

*

Sfîrşit de cale

- La 30 iunie 1991, adoarme în Domnul şi-n nădejdea învierii din morţi fr. Ritivoiu Nicolae. Născut la 20 decembrie 1911 în comuna Sebeş, judeţul Sibiu, ră-

- Adoarme în Domnul la 3 septembrie 1991, în urma unui nefiresc accident, fr. Andrei Nistorescu, membru al Comunităţii Bucureşti-Labirint. Născut la 1 ianuarie 1927 în comuna Băicoi, judeţul Prahova, va creşte în mijlocul familiei, tatăl său, fr. Andrei Nistorescu, fiind unul dintre primii credincioşi adventişti din acele locuri.

Cursurile şcolii primare le va urma în comuna natală, iar la Tîrgovişte va urma şi termina cursurile liceului din localitate. După terminarea studiilor la Facultatea de Medicină din Bucureşti, va lucra ca medic chirurg în diferite localităţi.

În luna februarie 1949 încheie legămîntul cu Dumnezeu în Biserica Adventă, iar în toamna aceluiaşi an se va căsători cu sora dr. Aurelia Moldovan. Căminul lor va fi binecuvîntat cu două tinere vlăstare, bucurie şi responsabilitate.

Ca toţi fiii oamenilor, s-a luptat în zilele vieţii lui cu slăbiciunile inerente firii omeneşti, dar a perseverat în luptele lui de a rămîne fidel credinţei dată sfinţilor o dată pentru totdeauna.

Cu mult înainte de accidente ce l-au încercat greu, el şi-a încredinţat viaţa Aceluia care a murit pentru noi şi care ne-a iubit nespun.

În Isus, Mîntuitorul şi Răscumpărătorul nostru, şi-a pus toată încrederea şi speranţa sa.

mîne orfan de război, suferind ca mulţi alţii din cauza lipsei tatălui şi privaţiunilor vieţii de după primul război mondial.

Se luptă cu problemele vieţii şi munceşte cinstit şi cu hărnicie. În căutările launtrice ale sufletului său, se îndreaptă spre Dumnezeu, Tatăl orfanilor şi năpăstuiţilor vieţii. La El găseşte mîngîiere şi pace. În 1938 încheie legămîntul său cu Dumnezeu în Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea şi se va stabili în Rîmnicu Vlcea. Aici întemeiază un cămin creştin, în care vor creşte frumos şapte vlăstare, pe care le-a închinat lui Dumnezeu.

În comunitatea Rîmnicu Vlcea va îndeplini diferite slujbe, fiind mult timp prezbiter al comunităţii. În căminul său - un Betel - îşi găseau adăpost şi ajutor orfanul şi cel în nevoie. Un cămin în care slujitorii lui Dumnezeu aveau acea „odaie de sus” în care poposeau. Inima sa, plină de iubire şi devotament pentru cauza bisericii lui Dumnezeu, a fost permanent deschisă fraţilor săi.

Închide ochii în linişte, cu deplină încredere în Mîntuitorul său.

Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost prezentat, cu această ocazie, de fraţii pastori Soare Ioan şi D. Popa.

„O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi şi sfîrşitul meu să fie ca al lor!”

Pastor,
I. Soare

Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri... Stiri...

- În anul 1990, două persoane din trei, din lumea întreagă, nu au ajuns să cunoască întreita soție îngerească. Unii din acești oameni trăiesc în acele țări ale lumii unde nu există nici o restricție pentru vestirea Evangheliei.

Dar o mare sarcină apasă asupra bisericii și pentru mulțimea oamenilor la care nu s-a ajuns și care trăiesc în țări unde nu există libertatea de a vesti Evanghelia mântuirii prin Hristos. Printre aceștia trebuie să-i menționăm pe cei mai bine de 700 de milioane de mahomedani, ce trăiesc în 31 de țări.

Printre soluții... activitatea radio-TV, programe audio-video, casete video și literatură.

O altă cale este și programul „facerii de corturi”, adică de a mărturisi pe Hristos, scop în care cel în cauză este dispus să se angajeze, să lucreze în aceste țări, pentru ca, în paralel cu activitatea sa profesională, să fie și un evanghelist, un misionar înțelept. Acest mijloc de evanghelizare este foarte eficient și în activitatea noastră. În locurile (sate și orașe) în care nu avem nici un membru, este de dorit ca meseriași, oameni pricepuți și credincioși, încălțați cu „rîva Evangheliei păcii”, să meargă și să se mute cu întreaga familie acolo.

Astfel de noi implantări ale credinței vor fi în mod bogat răsplătite de Dumnezeu.

- În timp ce membrii din Finlanda caută să evanghelizeze pe refugiații mahomedani din țara lor, adventiștii refugiați într-o țară din Africa de Vest evanghelizează cu succes pe gazdele lor. Pe 23 martie 1991, 105 persoane au fost botezate.

PERICOLUL TELEVIZORULUI

Specialiștii unei societăți de asigurări sociale, din surse neadventiste, au făcut cercetări cu privire la televizor și efectele lui. „În primul rînd”, spun acești specialiști, „televizorul emană raze otrăvitoare și se recomandă o aerisire cît mai deasă a camerei respective”. S-a constatat, de asemenea, că creierul uman emite unde electrice. Ceea ce este însă deosebit, este faptul că la persoanele ce nu au privit la televizor undele electrice sînt diferite de cele emise de cei care au privit la televizor o perioadă mai mare de trei ore. În primele trei ore, creierul unei persoane care privește la televizor emite unde alfa. După trei ore de privit la televizor, creierul începe să emită unde beta. A doua zi, undele alfa se schimbă în

unde beta numai după două ore de vizionare. A treia zi, undele alfa se schimbă în unde beta numai după o oră, iar a patra zi, undele beta apar chiar de la început, deci chiar din momentul în care persoana se așază în fața televizorului, pentru a viziona programele transmise. Au fost suficiente trei zile

consecutive de vizionare ca să se producă această

transformare. În ce constă primejdia? S-a constatat că atunci, cînd creierul emite unde alfa, el are capacitatea de a domina, de a controla ceea ce i se transmite. În-
să atunci, cînd emite unde

beta, nu mai domină creierul uman, ci ecranul, programul transmis la televizor. În acest fel,

omul ajunge să piardă controlul, o parte din capacitatea sa de a discerne, pe care o are atunci cînd undele alfa sînt emise. Deci, sînd în fața

televizorului, se ajunge la neputința de a gîndi corect, de a judeca și decide cu privire la adevărata valoare a lucrurilor, fără ca persoana în cauză să-și dea seama de aceasta.

Deci, dacă specialiștii neadventiști trag un semnal de alarmă în această privință, noi avem mult mai multe motive să optăm pentru păstrarea capacității de gîndire, judecată și decizie în viața noastră.

Redacția

Paradoxul misiunii noastre

- urmare din pag. 15 -

de a trăi, reducînd stresul, ritmul agitat și pericolul fizic, care adesea însoțesc viața urbană. Există căi de a întruchipa spiritul vieții de la țară la oraș. Oricum, pentru crearea unui mediu natural mai bun pentru creșterea copiilor, unele familii vor dori să se mute departe de oraș, la țară. Aceasta poate însemna sacrificiu pentru părinți, dar mulți părinți așază problema condițiilor prielnice pentru creșterea copiilor înaintea carierei lor personale. O astfel de schimbare de mediu ar putea fi făcută numai după o pregătire serioasă și atunci cînd Dumnezeu deschide calea. Aceia care se mută la țară, prin însăși acest fapt, nu se pot considera imuni față de imoralitate și pericole fizice. Crime îngrozitoare și dezastre lovesc peste tot. Și apoi, radioul, televiziunea și video-ul pot aduce dintr-o dată orașul în casele de la țară. Desigur, factorii care contribuie la o bună atmosferă în cămin includ mediul înconjurător și decorul. Dar, în final, un bun cămin este construit pe principii și idealuri pe care părinții le dezvoltă dinăuntrul lui.

Da-ți timp

Să lucrezi

- munca este cheia succesului

Să gîndesti

- cugetarea este izvorul puterii

Să te joci

- jocul este secretul fericirii

Să citești

- studiul este fîntina cunoașterii

Să te rogi

- ruga spală colbul pămîntului de pe ochii noștri

Să ajuti

- a ajuta pe alții, iată izvorul fericirii

Să iubești

- iubirea este sacramentul vieții

Să riți

- rîsul sănătos este muzica sufletului

Să visezi

- visul este drumul spre orizonturi mai largi

Să chibzuiești

- chibzuința, spiritul de organizare constituie secretul ce te face în stare să-ți faci timp pentru primele nouă lucruri de mai sus

SA PASTRAM CE S-A CISTIGAT

- urmare din pag. 3 -

ducerii, după o întâlnire în comitetul de propuneri, să refuze orice slujbă în comunitate. Este posibil să manifeste un spirit de critică, pe de o parte și profunde simțăminte de neliniște, pe de altă parte.

Soluții: De obicei, una sau două ocazii de discuții despre originea divină a bisericii, precum și despre imperfecțiunile oricărei conduceri omenești sînt suficiente să ajute această persoană. Criza conducerii apare, în mod obișnuit, din cauza lipsei de maturitate a noului membru al bisericii. Este important ca pastorul să explice fiecărui nou membru natura imperfectă a fiecărei ființe omenești și nevoia urgentă de a coopera. În probleme în care nu se pune în discuție adevărul, comitetul comunității trebuie să-și amintească,

dacă nu pentru alte motive măcar de dragul noilor membri, că unitatea este mult mai importantă decît opinia personală.

În toate crizele amintite - criza descurajării, criza integrării, criza stilului de viață și criza conducerii - un lucru este extrem de important pentru a evita apostazia: grija plină de dragoste, o dragoste care spune mereu: „Mă interesează și sînt preocupată de persoana ta, îmi place să te ajut“. Iubirea manifestată într-o convorbire telefonică, o mică scrisoare de zîmbet, o strîngere călduroasă de mîini, o invitație la masă pot fi mult mai eficiente decît o predică. Ar fi bine să ne amintim cuvintele celui băiețel negru care, trecînd pe lîngă un predicator ce vorbea pe stradă despre iubirea lui

Dumnezeu, s-a oprit, a luat o poziție hotărîtă și a strigat: „Domnule, vreau să văd dragostea în carne și oase“.

Cîștigarea de suflete este cea mai minunată lucrare din lume. În cîștigarea de suflete, Dumnezeu și cîștigătorul de suflete lucrează umăr la umăr. Cea mai mare și mai profundă fericire din viață este să lucrezi alături de Dumnezeu. Unirea meditației liniștite și a momentelor petrecute singur cu Dumnezeu în rugăciune, cu munca activă, aceasta este viața pe care Dumnezeu a hotărît-o pentru fiecare dintre urmașii Săi.

Ceea ce doresc este să vă invit astăzi să intrați în această viață activă și binecuvîntată a cîștigării oamenilor pentru cer.